

Vida número 2- carta de volta (1 mes falando contigo)

Sonará un tanto lírico, pero sei que che vai gustar.

Supoño que entón correría, formaría unha equipaxe desastrosa con todos os pensamentos que me moven agora mesmo. Cáenseme as dúbidas dos petos, atrápoas ás veces; outras, non. Vivo rápido e de paso digo: para. Senta e pensa; e é que se penso moito todo se volve néboa, busco profundo, estar corda tortura. Déixome levar e senón arrepiéntome, Debo sentirme mal? Eu creo que non, porque non todas as decisións que tome deben estar incorrectas. Eu sei que me acostumei, teño un mal vicio de pensar nos meus erros; pero pensar que isto está mal dóeme horrores. Vivo todos os tempos verbais mentres espero que regreses. E entón voo, e entón sinto de novo o selo. Ese que me mostraba o ceo, ao que vou adquirindo con **paciencia**, que asimilo en nova forma, como amigo, sae da miña alcoba. Sinto o doce sabor aínda na porta, márchate e déixaa aberta, que na miña casa mando eu. Quero pensar que me lío, pero os segredos prodúcenme frío, e dor. Vivo tras esa compañeira, a que sabe e está alerta de cada decisión. Veño dun lugar descoñecido, veño de perder as forzas, veño de loitar contigo. Veño a caerme nos teus brazos, a que te agoches e me murmures ao oído. Veño pensando en que seremos ambos se te explico os meus sentidos. Agudos e vixiantes, odian a distancia. Estar namorado deixa atrás a infancia. E non é algo que non vivira antes, de feito deixei as miñas palabras en boca allea. Sei que queres poseelas, agora son túas, aínda os recordos me queiman. Non é a túa culpa, nin o menos. É a vida e o seu transcurso; é a miña fatiga e o meu pulso, que envenenados están. Pode que estea maldecida, pois sobre bágoas siseo as palabras máis bonitas. Ven ao meu carón e dime onde, onde deixei a miña alegría. Creo que te quero e en que forma e aínda que sexa inxusto doume présa, para curar as miñas feridas. Xa vou aprendendo e ti poderás facerme olvidar. Se me adentro e volve a pasar, xa non sei como sairei, xa tantas veces arisquei en cousas tan difíciles de atopar. Non merecerei tal vez tanta sorte, é o fracaso, o ser inerte, do radar do corazón. Pero por ti a miña sangue flúe máis ardente, con vontade e con razón. E non es ti quen me mantén, son eses ollos, esa cor. Eu mesma tamén poderei incluírme, cando finalice este chanzo.

Veño pensando en que seremos ambos se te explico os meus sentidos. Agudos e vixiantes, odian a distancia. Estar namorado deixa atrás a infancia. Dinme présa e son consciente, pero o tempo retumba nos meus oídos. Se houbese tardado máis tal vez, do que me arrepiñaría é de non quererte.

E que critiquen e que se choren, que se mareen, que se melloren. Agora eu seguí un camiño, un distinto, un divino. Xa que no anterior non deu a tocar beneficio. Aínda nos cristais vexo un reflexo, e sumo na oscuridade os meus rasgos cando o vexo, pero ser sabio vale máis que non ser feo. Sabes que vale? Vale el, é novo, é punto clave, es ti. Esta non é unha carta dun rexeitar: é un abrir de portas, quérote. Cambiando e reconfigurando conceptos, como anxo no ceo. E non dubido e non dubido e non dubido. Para os meus beizos envenenados busco o antídoto, Que máis vale que soñar? Nada se vai descartar, é unha maxia fugaz. E por que tantos rodeos ás miñas maletas de pensamentos, ás dúbidas que non atrapo as leva o vento. É o sentimento de culpa o que me obstaculiza? Adiante, fai todo o que te saque un sorriso. Berra:

Antes me gustaba unha persoa e agora outra.

É tan simple e tan complexo aprendelo nunha mesma...

Estar namorado deixa atrás a infancia.